

[Justitsministeren]

dels må søge at nå frem til, at anholdelser foretages, i det omfang man fra anklagemyndighedens side senere kan gennemføre sager, og ikke således, at man foretager anholdelser, og så udbetales der erstatninger bagefter; det synes jeg i hvert fald ikke er nogen særlig hensigtsmæssig løsning.

Hr. Hagen Hagensen var inde på, hvem det er, der i situationer som disse, hvor man kan være nødsaget til at foretage omfattende anholdelser, skal give ordren. Og jeg deler helt den opfattelse, at det må være politimesteren eller politidirektøren; sagen må helt op i embedet, når det drejer sig om noget, der er og må være ekstraordinært.

I øvrigt er det i hvert fald min mening med den kompetenceændring, der blev foretaget i retsplejeloven sidste gang, og hvor politimestrene fik øget myndighed, at det må medføre, at politimestrene i højere grad, end det har været tilfældet, bør gå ind i alt, hvad der vedrører straffesagerne og forhold af den karakter, vi her har omtalt. Det er chefen, der har den øverste myndighed og skal give retningslinjerne og træffe beslutningerne.

Om andre bemærkninger, der er fremsat, skal jeg sige til hr. Ole Espersen – foruden at takke for fremhævelsen af den enighed, der er imellem os – at vi jo vil komme til senere at drøfte de spørgsmål, der vedrører betænkningen om telefonaflytning m.v. Derfor skal der også kun være ganske få bemærkninger om det nu.

Jeg tror, at både hr. Ole Espersen og hr. Bernhard Baunsgaard og andre, der har været inde på sagen, ligesom jeg vil erkende, at det er fornuftigt, at vi har fået en bearbejdelse af spørgsmålene. Det ville ikke være heldigt, hvis vi fortsatte med en lovhjælp, hvor man kunne diskutere tilstrækkeligheden af den. Så langt tror jeg vi er enige, og så må vi se på, hvad det er, der skal gennemføres. Jeg mener, det er nødvendigt at gennemføre hovedsagelig det, der fremgår af flertalsbetænkningen, men endnu har jeg ikke lagt mig fast på, hvilke lovforslag der skal fremsættes. Det må vi nå frem til.

Jeg forstod, at hr. Ole Espersen lagde vægt på, at vi i modsætning til, hvad der har været tilfældet hidtil, skal søge at få beskikkede advokater, altså forsvarere, i disse sager. Det er en idé, der er fremkommet i betænkningen, i hvert fald når det drejer sig om almindelige straffesager. Hr. Ole Espersen ønskede

det udvidet til også at gælde sager, hvor det drejer sig om forbrydelser imod statens sikkerhed, eller i hvert fald en gruppe af disse sager, og jeg forstod også, at man skulle udpege en gruppe af forsvarere til at varetage dette. Det er noget, vi må se nærmere på, og så kan vi vende tilbage til hele debatten, når lovforslaget bliver fremsat.

Bemærkningerne om masseanholdelserne har jeg ikke mere at sige til ud over det svar, jeg netop har givet navnlig hr. Lenger vedrørende disse spørgsmål.

Vedrørende de 15–17-årige, som både hr. Ole Espersen og hr. Hagen Hagensen var inde på, synes jeg nok, at hr. Hagen Hagensen har ret, når hr. Hagen Hagensen siger, at det jo er amterne, der har opgaven. Det er en opgave, som man dengang, i slutningen af 1970'erne, vel ikke mente var en uoverkommelig byrde for amterne. Måske var der sammenstødende omstændigheder, der ikke var heldige. På det tidspunkt, hvor man lovgivningsmæssigt ved bistandsloven pålægger amterne denne opgave, står man også i den situation, at man nedlægger nogle af de lukkede institutioner, der var inden for den daværende børneforsorg. Men jeg er hidtil gået ud fra, at man i folketinget opretholder den indstilling, at det skal være en social virksomhed, der udøves i forbindelse med disse store børn, som det jo er. Vi finder alle, at det er uacceptabelt at fængsle dem, undtagen i ekstraordinære, særlige tilfælde, men at man må give dem mulighed for at blive varetaget i en social institution. Hvis det skal være kriminalforsorgen, der tager sig af det, får det jo en anden placering.

Vi har, som jeg har sagt tidligere i et samråd i retsudvalget, ikke villet afvise opgaven, man jeg har forstået, at amterne selv fortsat ønsker at påtage sig den, og det er også rigtigt i forhold til den indstilling, folketinget har haft. Derfor er jeg glad for den tilslutning, der er til, at der må gøres noget, for de nuværende tilstande kan ikke bevares.

Hr. Hagen Hagensen fremhævede stærkt nærpolitiet, og også fru Birthe Rønn Hornbech var inde på den tilslutning, der er til politiets arbejde. Nærpolitiet er blevet modtaget med meget stor interesse – jeg tror endda, at jeg kan sige glæde – fra beboerne i de områder, hvor nærpolitiet er kommet, og det viser jo også noget om støtten til politiets arbejde.